

de øvrige Paragrafer i dette Affnit skal jeg ikke opholde mig videre, skjøndt der er enkelte Bestemmelser, jeg ikke finder ganske heldige. Med Hensyn til det andet Affnit er jeg fuldstændig enig i den Bestemmelse, der i det andet Thing er indført om, at det med Hensyn til Betarbejdets Udførelse har sit Forblivende ved Bestemmelserne i Lov om Bestyrelsen af Veivæsenet m. m. af 21de Juni 1867 § 9. Derimod kunde jeg have nogle Indvendinger at gøre med Hensyn til de to sidste Paragrafer af dette Affnit, og jeg tænker da navnlig paa den Bestemmelse, der er bleven omtalt af den ærede foregaaende Taler, idet der i § 34 staar, at den Kjørepligtige skal afvente Vægens eller Jordmoderens Hjemkomst, forsaavidt de skulde være fraværende i Praxis. Man kan godt tænke sig, at Vedkommende kunde blive borte et Par Dage, og da er det urimeligt at forlange, at den Kjørepligtige skal holde med Heste og Vogn i Sneveir. Det er nemlig ikke sagt, at Jordmoderens Hus er saaledes indrettet, at han kan faae Hestene fraspændte og indfatte i Hus, og naar hun boede langt fra nogen By, vilde det være en Urimelighed at forlange, at han dog skulde vente, maasse i to Dage, indtil Jordmoderen kom hjem, men endnu større Urimelighed vilde det være overfor den Nødlidende, hvis Liv derved let kunde gaa tabt. Det Samme gjælder ligeoverfor Vægen. Man kunde f. Ex. tænke sig, at man skulde hente Distriktslægen, som boede paa et bestemt Sted, til en Druknetts Redning, hvor det altsaa gjaldt om, at der hurtig kom Læge tilstede; da er det ikke rigtigt, at man skal vente, indtil han kommer hjem, maasse flere Timer derefter. Rigtignok skal jeg indrømme, at det er vanskeligt at træffe Bestemmelser, som kunne passe for alle Tilfælde, men jeg tror, at man kunde tilføie en Bestemmelse, der sagde som saa: forsaavidt ikke anderledes ved Tilføjelsen er bestemt, thi jeg tror, at Sogneraadet altid ved Tilføjelsen vil tage Hensyn til de enkelte Omstændigheder. — Jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler i, at 5 Rd. som Maximum for de Bøder, der kunne idømmes den, som gjør sig skyldig i grov Forsømmelse osv., er for Lidt. Naar det er en ligegyldig Person,

der i et stærkt Sneveir, som f. Ex. i Dag, skal hente Vægen 2—3 Mil borte, vil han maasse hellere betale 5 Rd. i Mulkt for at blive fri. Jeg tror, at Maximum af Bøden bør sættes til 10 Rd. — Med Hensyn til de øvrige Affnit skal jeg ikke opholde mig videre, skjøndt jeg er i Tvivl om, hvorvidt det er heldigt, naar der staar i § 36: „Dog vedbliver fremdeles den Hæren tilkommende Ret til at fordrø Befordring til deslige Reiser afgiven in natura.“ Det er dog blot en Genstilling, jeg her vil gøre, og jeg kan maasse ved nærmere Overveielse af Bestemmelsen blive enig om dette Punkt. — Ærede Medlemmer ville saaledes se, at jeg i Grunden er en varm Ven af det foreliggende Forslag, og de enkelte Bestemmelser, jeg har omtalt, berøre egentlig ikke Principet. Mine Bemærkninger gaa mest ud paa at gøre Lovforslagets Bestemmelser saa praktiske som muligt for deres Anvendelse i Livet, og jeg skal meget anbefale dets videre Fremme. Skjøndt jeg tror, at et Forslag af en saa omfangsrig Natur helst burde behandles i et Udvalg, skal jeg dog ikke foreslaa det, men kun udtale det som et Ønske.

J. J. Christensen: Jeg er enig med de to foregaaende ærede Talere i at anerkende Lovforslaget i dets Almindelighed. Jeg erkender saavel som de, at Lovforslaget betegner et Fremskridt og har mange gode Sider ved sig, og jeg skal føie min Tak til deres til den ærede Indenrigsminister, fordi han har fremlagt Forslaget. Dette udelukker ikke, at man kan have Udskilligt at indvende mod Enkeltheder i Lovforslaget, og jeg kan tiltræde nogle af de Indvendinger, der ere gjorte af de to ærede Medlemmer. Naar imidlertid den Første af dem, nemlig det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) gjorde Indvendinger mod § 26 om Udpantningsretten hos den, for hvis Skyld en Kjørsel er ydet, kan jeg ikke billige disse Indvendinger. Jeg tror, at man maa have den Tillid til vedkommende Sogneraad, at det ikke vil gjøre en saadan Ret gjældende, undtagen hvor der er al Grund dertil. Hos den, der er i Stand til at betale det Udlæg, som